

Cuprins

„Colombo” și stafia diavolului	5
Ucis din propria prostie.....	14
Bricheta demascatoare	18
Cazul „Fântâna cu vulturi”	23
Asasinat în stil mafirot.....	27
Tâlhărie regizată în accident de tren.....	33
Cadavrul decapitat de lângă Pitești	37
O înscenare nereușită.....	50
Un câine polițist înlătură o eroare judiciară	52
47 de zile și tot atâtea nopți	57
Elevii criminali	64
„Pisica sălbatică”	68
Acțiunea „Colonia”	73
Dosarul „Astra”	77
Crima de la poștă	86
Un asasinat cu probleme	93
Prețul unei vieți.....	103
Crimă din răzbunare	109
Plecând de la o simplă constatare.....	113
Patru ani pe urmele ucigașilor	119
Asasina își mărturisește crima după șase ani.....	129
Jocul cu moartea	131
Moartea bate la ușă.....	139
Acțiunea „Obcina mare”	142
Un caz dificil.....	148
Sinuosul drum de la ipoteză la certitudine.....	165

Neavând bani o bătrână plătește cu viața	178
Un cuplu criminal.....	182
Asasinul cu figură de asiatic	187
O viață pentru o slănină.....	196
Agățătoarea de sârmă	201
Povara remușcărilor	208
Trei ipoteze – o singură soluție	210
O sticlă cu bucluc	214
Blana de miel îl demască pe ucigaș.....	218
Un bilet de tren demască asasinul	224
Dublu asasinat la Feldioara.....	228
În labirintul unei crime	230
O crimă pentru o... Șapcă.....	234
Sugrumată și ascunsă în lada patului	239
Moartea vine din stradă	241
Mascații demascați.....	244
Sfoara părea de mătase	247
Becul cu neon, ars	253

COLECȚIA TT

TRAIAN TANDIN

Jocul cu moartea

De același autor:

- *Asasinate în scop de jaf*
- *Căpitan la crime*
- *Căpitan la Direcția Judiciară*
- *Comisar la Omoruri*
- *Condamnați la închisoare pe viață*
- *Crime homosexuale*
- *Crimele lăcomiei în România*
- *Criminali români condamnați la moarte*
- *Criminali români condamnați la pedeapsa capitală*
- *Din jurnalul unui polițist*
- *Homosexualii - asasini și victime*
- *Judiciarul în alertă*
- *Prințul otrăvurilor*
- *Viețașii*

TRAIAN TANDIN

Jocul cu moartea

EDITURA

NEVERLAND

„COLOMBO” ȘI STAFIA DIAVOLULUI

O siluetă înspăimântătoare

1976. Județul Prahova. Miezul nopții. Afară, un ger care te pătrunde până la oase. Focurile din casele sătenilor încă nu s-au stins, iar fumul cenușiu-negricios care iese pe hornuri desenează pe albul zăpezii chipuri și imagini diabolice, apoi se năruie misterios spre coama dealului. Este ora când stafiile încep să se simtă în largul lor... Uite, după gardul unei ulițe, apare o siluetă înspăimântătoare! Ce forme... Când se alungește ciudat, când se lățește, când se scurtează! șuieră!... Carnea mi se încrâncenează: „O stafie! Stafia diavolului!!!... Nu, nu este o stafie, ah... Este Elena Voinea, o femeie între două vârste, care fuge... fuge ca o bezmetică pe drum, despletită, și geme a durere. Fuge spre bufet, unde știe că va găsi doi paznici, doi oameni buni ce îi va da ajutor...

Și, în noaptea aceea, ca și în nopțile următoare, ea n-a mai dormit acasă, de frică. A dormit la o soră din comună, Filofteia. Ce se întâmplase? Ce anume schimbasescursul firesc al vieții acestei țărănci cu basmaua legată într-o parte, și cu palmele crăpate de sudoarea muncii?

– El și cu neamurile lui sunt de vină!... acuza ea tristă în fața plutonierului Toma, șeful de post. Ar fi vrut să plângă, dar nu putea. „Probabil că a plâns destul până azi”, se gândi subofițerul. În noaptea aceea, doamne ce noapte!... a venit beat și a început să mă lovească cu ce apuca. Ultima dată a pus mâna pe un ciomag... Striga să plec din casă, că nu este a mea, ci a lui. Am reușit să scap din mâinile lui și am fugit ca o nebună prin centrul comunei găsindu-i pe paznicii Rațu și Cotigă. Văzându-mă în ce hal eram, li s-a făcut milă de mine și m-am dus la Filofteia să dorm.

– Mă mir, că îl știi un om liniștit, zise șeful de post.

– Da, de unde. În ultima vreme, nu era zi de la Dumnezeu să nu se îmbete, și atunci începea cu bătaia!

– Și când te-ai întors acasă?

– După o săptămână. Mi-a fost frică, dar nu l-am găsit. A plecat...

– Unde crezi că s-o fi dus? Ai idee?

– S-o fi dus la aia, la Târgu-Jiu, cu care a mai stat 2 ani de zile și nu a dat nici un semn de viață, și-a luat toate actele cu el.

- Rudele lui ce spun?
- Eu nu vorbesc cu ele, dar lui îi țin parte.
- Dar ale tale?
- În afară de Filofteia, nu vorbesc nici cu ai mei.
- De ce?
- Fiindcă n-aveam ochi să ne vedem de când a murit mama. Nu ne-am înțeles asupra lucrurilor lăsate de ea...
- Bine. Mergi acum acasă, că am să fac tot ce pot ca să-l găsim. O să stau eu de vorbă cu el, după aceea, între patru ochi și lucrurile or să se schimbe în bine, ai să vezi.
- Dar-ar Dumnezeu... își făcu cruce Elena și ieși.

„Mărul discordiei”: averea

Primind declarația de dispariție a lui Leonida Sârbu, șeful de post trecu imediat la verificări. Astfel, află că Leonida, un om de 46 de ani, se născuse în comuna Grădiștea și ținea mult la locul natal. Avea o casă cu gospodărie frumoasă, în care, acum 20 de ani, adusese o mireasă tânără, cu o privire limpede ca apa izvorului ce șerpuia prin fața porți lor: Elena Voinea. Nu se putuse căsători oficial cu ea, deoarece Elena nu divorțase încă de fostul soț cu care avea un băiețel de 2 anișori, cu părul bălai, Valerică. Iubind-o pe Elena și înțelegându-i tristețea, Leonida îl luase pe Valerică la pieptul său, sub ocrotirea sa. Și, ca lucrurile să meargă și mai bine, făcuseră împreună un copil, o fată zburdalnică, cu ochi neastâmpărați, pe care o botezaseră Dorina, nume izvorât din cuvântul „dor”. Și anii s-au scurs... Povara lor, dar mai ales un accident de muncă nefericit, suferit de Leonida în anul 1966, făcuse dintr-un bărbat falnic, un cocoșat, cu semne operatorii pe față și cu ochiul drept intrat mult în orbită. Puterile îi slăbiseră și ele, dar asta nu-l împiedicase să practice dulgheria în continuare. Avea în spatele casei o polată în care improvizase un atelier de tâmplărie, cu cele trebuincioase meseriei. Și astfel, pe lângă pensia de 800 lei lunar, mai câștiga câte un ban, căci era un om care se pricepea la multe lucruri: clădea case, zidea fântâni, sculpta, împletea coșuri din răchită, potcovea cai. După accident însă căpătase și un nărav: băutura.

Pe lângă aceste lucruri, în mare parte duioase, plutonierul Toma fu întâmpinat și cu câteva surprize!

– Acu’ o săptămână? În noaptea de 17/18 februarie? Încerca să-și amintească o vecină. Nu! N-a fost nici un scandal. N-am auzit nimic. Mă miră... Leonida când bea nu face scandal. Se duce și se culcă.

Este întrebat paznicul Rațu, de la cooperativă.

– Plângea mai mult îngânat, zise acesta, văitându-se că Leonida a lovit-o cu coada toporului peste corp și picioare. Eu n-am văzut nici o vânătaie. „Hai înapoi, că-l liniștim noi”, i-am zis. N-a vrut să mergem, a refuzat. A zis s-o ducem la Filofteia, la soră-sa.

Un alt martor, Alexandru Manea:

– Duminică, 8 februarie, m-am dus la Leonida să arvunesc niște ferestre pentru casa cea nouă. Nevastă-sa mi-a spus că nu este acasă, că plecase în țară, de joi (5 februarie), să caute de lucru. „Bine, dar n-are atât de lucru la noi?” i-am zis eu. „Așa e voia lui, mi-a răspuns ea. I-a cășunat să câștige bani mulți. Știu eu ce-o fi în capul lui?”

Ultima persoană care îl văzuse în viață pe cel dispărut era sora lui, Viorica Sârbu.

– De la „Sfânta Bobotează” nu l-am mai văzut, spuse femeia.

– Asta înseamnă... 6 ianuarie! se uită șeful de post pe un calendar.

– Da, de atunci. Nu treceau trei-patru zile fără să nu ne vedem...

Subofițerul făcu o convorbire telefonică cu polița din Târgu-Jiu și solicită să se verifice dacă Leonida Sârbu nu se afla la o femeie, Pășescu Catrina. În urmă cu 15 ani, Leonida plecase de acasă și conviețuise 2 ani cu această femeie.

– Nu. Nu este la ea! îi comunică șefului de post ofițerul de serviciu de la polița din Târgu-Jiu. Nu s-au mai văzut de atunci... Femeia este măritată de 10 ani. Acum o cheamă Ionescu.

– Mulțumesc! închise telefonul șeful de post.

Trecuseră 2 luni de la sesizarea dispariției. Datele culese de plutonierul Toma îi întărea bănuiala că nu se afla în fața unui caz de așa-zis de dispariție voluntară, ci a unei dispariții suspecte. Avea nevoie de ajutor, de un specialist.

Raportă superiorilor săi, iar a doua zi avu plăcerea să primească la Grădiștea pe căpitanul Marinescu, de la Serviciul Judiciar Prahova, „Colombo”, cum era el poreclit în rândul colegilor săi de breaslă, datorită fineți psihologice cu care era înzestrat și cu care dezlega „enigmele” ce-i stăteau în față.

După ce făcură cunoștință, șeful de post îi relatează ofițerului toate datele pe care le strânsese, apoi purceseră la treabă.

Iată ce mai aflară în plus:

În ultimul timp, între dispărut și concubina sa avuseseră loc numeroase certuri care avea la bază unele neînțelegeri de ordin patrimonial. Elena insista ca dispărutul să treacă întreaga avere pe numele fiului ei din prima căsătorie, Valerică Voinea, ce împlinise 22 de ani. Leonida nu acceptase în ruptul capului așa ceva, fiind conștient că, în felul acesta, va fi alungat din casă, cu infirmitatea lui sau, cel mai probabil, ei o vor vinde. „Ei” erau trei: Elena, Valerică și Dorina și toți într-un singur „cerc”. El era pe dinafara cercului. Pe Valerică îl pierduse. Deși îl învățase dulgherie, băiatul abandonase școala profesională și umbla vagabond prin țară. Nu-i plăcea să muncească. Se angaja o lună, două, ca hamal în portul Constanța, sau muncitor pe vreun șantier, apoi își lua tălpășița. Îi plăceau aventurile. Avea de executat și o pedeapsă de 15 zile închisoare contravențională pe C.F.R. Tot focul acela de paie îl „întreținuse” Elena Voinea care nu-i permisesse concubinului să se amestece prea mult în educația lui Valerică. „Nu-i copilul tău!” îl repezea ea. În privința Dorinei, același „iz” de educație. „Fata mamei”, elevă la un liceu din oraș, se încurcase cu un tânăr și primise accepțiunea Elenei Voinea de a abandona școala și de a se mărita. Leonida fusese, însă, împotriva, dar nu-l ascultase nimeni. În sufletul lui era un mare singuratic...

O concluzie certă: dispărutul era mort

– O pseudo tragedie pentru Leonida! cugetă „Colombo”. Acesta e motivul „dispariției” sale.

– Da... îl aprobă șeful de post.

– Totuși, ca să fim siguri pe ce mizăm, zise „Colombo”, vom face toate verificările posibile ca să excludem celelalte ipoteze. Eu mă voi ocupa de problema dării în urmărire generală a lui Leonida, după care mă voi duce la Oficiul de asigurări sociale...

– Iar eu? era nerăbdător plutonierul Toma.

– Tu vei merge la evidența populației și vei verifica fișa lui, urmărind dacă nu apare undeva cu domiciliul schimbat sau cu viză de flotant.

Leonida Sârbu nu fu depistat în țară, iar la evidența populației nu apăruse nici un fel de mențiune. A fost căutat și în evidențele de la aresturile organelor de poliție, precum și ale Direcției Generale a Penitenciarelor, însă nu figura ca aresta sau deținut.

„E mort!” își spuse „Colombo” după ce verifică la Oficiul de asigurări sociale...

Împreună cu cetățenii voluntari și cu elevii școlii comunele, „Colombo” și șeful de post organiză scotociri în toată zona respectivă, inclusiv în munți, știindu-se că Leonida se ducea des în pădure, după lemne pentru tâmplărie. S-au secat fântâni, s-a controlat albia râului ce trecea prin fața casei lui, s-a căutat sub câțini, în păpuriș, însă nimic.

O tăcere... de fier

După toate aceste măsuri și verificări, pentru „Colombo” nu mai încăpea îndoială că dispariția lui Leonida Sârbu se datorase uciderii sale, cadavrul fiind ascuns într-un loc necunoscut. În acest sens, „cercul magic” se compunea din: Elena, Valerică și Dorina. După cum se stabilise, dispărutul fusese văzut ultima dată în ziua de 6 ianuarie, iar în perioada 25 decembrie-8 ianuarie, Valerică și Dorina fuseseră acasă, petrecând revelionul cu toți. Tot atunci, în „cercul magic” avuseseră loc discuții aprinse, cei trei încercând să-l determine pe dispărut, mai cu binișorul, mai cu amenințări, să treacă toată averea pe numele „fiului risipitor”.

De la Elena Voinea nu se putea obține nimic, aceasta fiind atât de prudentă încât își număra și pașii pe care îi făcea. Cu cine intra în vorbă, și asta foarte puțin, nu scăpa nici cea mai mică exclamație care s-o poată trăda cu ceva. Ea susținea întruna varianta pe cere și-o pregătise cu multă minuțiozitate. Dorina era și ea instruită „la milimetru”, neputându-se obține nici de la ea ceva în plus. De fapt, maică-sa, la 2 zile, era la ea, la oraș, fiind văzute stând de vorbă ore în șir în locuri unde nu le putea auzi nimeni. Elena Voinea dădea dovadă de o prudentă ieșită din comun. Valerică: el fusese dat în urmărire generală, însă nu i se găsisse urma. Un caz foarte dificil și pentru „Colombo” care trebui să recunoască în fața oglinzii, când se bărbiera, că foarte rar i se întâmplase să dea peste o asemenea tăcere „de fier”. Hotărî să adopte o altă tactică și anume de a se retrage din „vizorul” Elenei Voinea pentru a o face să creadă că bănuielile s-au îndepărtat de ea, polițiștii mergând pe alte piste. Spera ca din umbră să-i vâneze prima greșală.

O bilă neagră

Trecu o stare de acalmie de aproape 4 luni, când căpitanul Marinescu primi o informație din a cărei pricină nu mai putea sta locului, nu mai putea dormi. Îl

îmboldea „stafia diavolului” care, cu 3 nopți în urmă, fusese văzută îngropând ceva în grădină. „Poate a mutat cadavrul lui Leonida, sau numai o parte din el!” se frământa „Colombo”. „Sau poate... arma ucigașă, actele, îmbrăcămintea”. Cine știe? „Și dacă dau greș” se întreba tot el. „Asta ar însemna un eșec moral, usturător și un triumf opac al criminalei...” „Dar nu, nu pot să mai rezist! Mă duc!”

Descinse cu șeful de post în grădina Elenei Voinea, la locul cu pricina și eșecul moral în care nu sperase, ci doar îl prevăzuse, îl produse leșul unui câine! Da... al unui câine! Murise câinele dispărutului și Elena Voinea, vicleană, pentru a verifica dacă se mai afla în atenția poliției, îl îngropase noaptea, în taină, în grădină.

Urmăriți de insucces, polițiștii mai controlară locuința dispărutului, dependențele și sondară groapa cu var nestins din curte. „Nu s-au găsit urme sau indicii care să intereseze cercetările, și nici corpul dispărutului”, așa a trebuit să consemneze ei, în final, în procesul-verbal pe care l-au încheiat și pe care concubina dispărutului l-a semnat imediat, neavând obiecțiuni de făcut... Din umbră, „stafia diavolului” radia...

„Mucles sacaraua!”

După această bilă neagră ce căzuse în „sertarul” lui „Colombo”, ofițerul nu mai cunosc liniștea. Dar nici Elena Voinea, care, a doua zi după descinderea ce-i fusese făcută, părăsi locuința din Grădiștea și își luă o cameră cu chirie în oraș. Se angajă imediat ca femeie de serviciu la Districtul C.F.R. nr. 4, Valea Rea. Își făcuse calculele ei. Lupta dintre „Colombo” și „stafia diavolului” se dădea acum pe viață și pe moarte. „...Pe moarte?” Da, pentru că n-ar fi scăpat de pedeapsa capitală dacă era dovedită.

„De data aceasta ai greșit... ” se bucură „Colombo” când află vestea. „Nu ți-ai dat seama că, venind la oraș, îmi dai posibilitatea să mă apropii mai mult de tine...”

Elena Voinea făcuse însă acest pas pentru a se apropia mai mult de Dorina, intuind că fiica ei era singurul pericol care o putea da de gol. Fata era însărcinată și posibil ca după naștere să nu mai țină așa de mult la mama ei...

„Colombo” mai dădu pe la Oficiul de asigurări sociale, rezultatul fiind același. 7 luni, nici un semn. Se duse apoi la Grădiștea să se intereseze dacă Elena Voinea lăsase casa în grija cuiva și ce discuți avusese cu această persoană.

Află că Elena nu lăsase casa pe mâna nimănui, însă îi dăduse un pat unui țigan în schimbul unor oale. Aprofundând investigațiile, ofițerul fu surprins că patul în cauză era tocmai cel din polată, din atelierul improvizat de tâmplărie, unde dormea Leonida Sârbu. Acest pat fusese foarte bine controlat, însă nu se identificaseră nici un fel de urme criminalistice care să intereseze cercetările. „Stafia diavolului” se pricepuse foarte bine să le șteargă, așa cum de altfel, se pricepuse să regizeze toată povestea dispariției lui Leonida.

„Colombo” se duse la țigan și confiscă patul, punându-i în vedere să nu scoată nici o vorbă.

Ojă pe post de sânge

– Mucles sacaraua! zise țiganul de frica lui „Colombo”. Secret profesional...

Ofițerul bănuise că Leonida fusese ucis când era beat și, aproape sigur, când dormea. Pe trezie, el ar fi fost răpus mai greu, s-ar fi luptat. De aceea, Elena Voinea se dispensase de acest pat, îi provoca coșmaruri când îl vedea.

– Ce faci cu el? îl întrebă curios un coleg pe „Colombo” când acesta descărca patul, bucată cu bucată în curtea poliției.

– Am să-l montez la mine în birou! îi făcu cu ochiul „Colombo”.

Fin psiholog, se știa; toți polițiștii erau curioși cum va reuși „Colombo” s-o răpună în „duel” pe „stafia diavolului” și s-o facă să vorbească. Ofițerul nu se destăinui decât șefului său.

– La momentul oportun, am să stropesc patul cu puțin lac de unghii pe la încheieturi, scoase el din buzunar o sticluță cu ojă roșie. Restul... după cum știți, jocul psihologic!

– Excelentă idee! îi plăcu șefului.

– Numai că... nu este a mea, ridică „Colombo” ușor din umeri.

– Dar a cui?

– A soției mele, Aurora. Ea mi-a dat oja...

Șeful începu să râdă.

– M-a ghicit că nu prea mai pot să dorm noaptea, continuă „Colombo”, și a început să intre la idei, știți cum sunt femeile...

Vrând, nevrând, a trebuit să-i spun câte ceva despre cauza insomniilor mele. După ce a ascultat povestea, m-a bătut pe umăr, ca pe copii și mi-a zis: „Vai de mine! Pentru asta nu dormi tu? te credeam băiat isteț... De ce nu mi-ai spus de la început? Asta e soluția! mi-a dat ea atunci sticluța. Pe femei le

impresionează sângele tare mult, ce știi tu...” Și-am luat-o, ce era să fac, din moment ce-mi dăduse... soluția...

Șeful râse din nou.

– Bine, la treabă. Cât ai lipsit tu, Dorina a născut o fetiță și au început unele discuți între ea și maică-sa.

– Vă mulțumesc. Înseamnă că a sosit momentul. De când îl aștept... Întâmplarea aceea cu leșul câinelui, m-a dat peste cap.

– Acum, e rândul tău. Cine râde la urmă, râde mai bine.

Și, într-adevăr, sosise momentul pentru a se începe ancheta cu Dorina. Era și ea acum mamă, iar afecțiunea deosebită pe care i-o purta copilului întrezărea o anumită „răceală” în unele „unghere” sufletești față de Elena Voinea. Pe asta miza „Colombo”. Era terenul lui.

Un chip de monstru

Dorina a fost adusă la poliție, fără să știe mama sa. Căpitanul Marinescu o atacă direct, fără menajamente. Fata începu să plângă.

– Ai un copil de crescut... Gândește-te bine, ești mamă...

Dorina plângea întruna pe scaun.

– Ia uită-te în ochii mei, îi zise „Colombo” cu o voce blândă, aplecându-se spre ea. Dorina ridică ochii plânși.

– Tu ești o fată bună, ai suflet... Se citește în ochii tăi... o mângâie ofițerul.

Dorina aprobă încet din cap.

– Ea l-a omorât pe tata, zise vlăguită. Nu mi-a spus cum și ce a făcut cu cadavrul lui. Când l-a omorât, eu eram la oraș, iar Valerică plecase în hoinăreala lui.

Confruntarea dintre fiică și mama criminală este dureroasă. Zbucium, zvâcniri, plânsete, reproșuri, dar Elena Voinea nu cedează.

– Dacă credeți că l-am omorât eu, atunci arătați-mi cadavrul! zise Elena răstit. Arătați-mi măcar o probă, nu ce spune fetișcana asta, care nu m-a iubit niciodată și care vrea să-mi ia averea. Hidoșenia sufletului ei îi dăduse un chip de monstru...

– Să mergem în biroul meu, spuse „Colombo” autoritar. Acolo te așteaptă și proba. După aceea, poți să te „culci” liniștită... în pat.

Intrând în biroul ofițerului și dând cu ochii de patul lui Leonida, criminala începu să tremure din tot corpul.

– Degeaba ai șters urmele, îi zise „Colombo”. La încheieturile patului nu te-ai gândit. Privește! Sânge!... Sângele bărbatului tău...

– Aaaa!!! începu deodată femeia să răcnească, ținându-se cu mâinile de cap. Făcuse o criză. Eu l-am omorât! Eu, cu mâinile astea! își încleșta ea ghearele. Să mă ardeți și pe mine în fundul grădinii, cum l-am ars eu! Aaaa!!!!... Deconspirată, „stafia diavolului” se înalță prin fumul de țigară și se scurse în iad... Cadavrul soțului îl arsese în curte, iar cenușa și resturile le aruncase în pădure.

Restul, e tăcere.